

1 Timotheüs 1: 12-15

In het voorgaande gedeelte heeft Paulus Timotheüs op het hart gebonden dat hij in de gemeente moet blijven, zodat de gemeente niet op een dwaalspoor gebracht wordt. In de gemeente zijn mensen die graag een zogenaamde 'leraar der wet' willen zijn. Maar de boodschap van deze leraars der wet bouwde de gemeente niet bepaald op. Integendeel. Door gehoor te bieden aan hun boodschap zou de gemeente afdrijven van het Evangelie dat Paulus gebracht heeft in Efeze.

Voor Paulus zelf is het feit dat dat Evangelie aan hem is toevertrouwd, een reden om de Heer Jezus te bedanken. Het is ook iets geweldigs. Wat Paulus mag doen, zou je kunnen vergelijken met wat tijdens de 2^e Wereldoorlog gebeurde in Leeuwarden. Misschien hebben jullie die film de Overval daarover wel eens gezien. In de gevangenis zaten nogal wat mensen van het verzet vast. Ze werden gemarteld en verhoord. De kans dat ze zouden doorslaan en namen zouden noemen was reëel. Er werd besloten om een bevrijdingsactie op te zetten. En wonder boven wonder lukte het om zonder een schot te lossen 51 mensen te bevrijden. De gevangenen zullen hun ogen hebben uitgekeken toen de gevangenisdeur openzwaaide en de woorden klonken: Kom er maar uit; jullie zijn vrij!

Iets dergelijks mag Paulus nu ook doen. Hij mag mensen, die ten dode opgeschreven zijn, gratie, vrijheid en nieuw leven aanbieden. Dat is ontzaglijk dankbaar werk, dat je gigantisch blij kan maken.

Voor Paulus komt daar nog eens bij, dat hij vanwege zijn verleden, volgens menselijke maatstaven, daar nu niet direct de aangewezen persoon voor was. Menselijk gezien zou je zeggen: dat is werk voor iemand met een goede staat van dienst. Dat verantwoordelijke werk moet in handen gelegd worden van iemand die zijn sporen verdiend heeft op het gebied van betrouwbaarheid. Daar neem je niet de eerste de beste voor. Het moet een beproefd figuur zijn en dat was Paulus natuurlijk helemaal niet. Zijn verleden was bepaald niet vertrouwenwekkend. Hij was een godslasteraar en een vervolger en een geweldenaar geweest. Een godslasteraar, hij had Jezus vervloekt. Hij had de christenen die in zijn handen vielen, ertoe willen dwingen dat ook te doen. Vooruit, zei hij, zeg me na: vervloekt is Jezus. Als je het me nazegt laat ik je vrij. Iets dergelijks overkomt tot het christendom bekeerde moslims ook nog regelmatig.

Paulus had Christus' gemeente, en daarmee Jezus zelf vervolgd. Saul, Saul, waarom

vervolg je Mij, had Christus hem gevraagd.

Dat wàs Paulus. Maar er is hem barmhartigheid bewezen, omdat hij het onwetend deed in ongeloof. Daarmee bedoelt Paulus niet te zeggen, dat zijn onwetendheid de grond is voor die barmhartigheid. Als hij dat bedoelde, zou hij dwars tegen het centrale gegeven van het door hem gepredikte Evangelie ingaan. Dat Evangelie stelt duidelijk, dat Gods genade niet gebaseerd is op iets in of van onszelf. En daarom is het niet zo, dat Paulus' onwetendheid de aanleiding of de reden was voor Christus' barmhartigheid jegens hem.

Wat Paulus wil zeggen is dit: doordat ik uit onwetendheid handelde, dat wil zeggen, niet uit een welbewust verzet tegen God, kon Christus' barmhartigheid een bres bij mij slaan en effect in mijn leven krijgen. Paulus wilde God niet dwarszitten, maar juist een dienst bewijzen. Hij vervloekte Jezus, omdat hij niet beter wist. Hij was er van overtuigd dat hij God een genoegen deed door christenen te vervolgen. Hij wilde God dienen, maar sloeg de plank finaal mis.

Maar Goddank vielen de schellen hem van de ogen. Na de emotionele ontmoeting met Christus op de weg naar Damascus ging hij Jezus en zijn volgelingen met andere ogen zien. Het is wel goed om even op te letten hoe Paulus dat zegt. Hij zegt niet: Ik ben tot andere gedachten gekomen. Nee, hij zegt, mij is ontferming bewezen. Met andere woorden, hij gaat niet zelf met de eer strijken, maar hij geeft de eer aan de Heer Jezus Christus. Paulus geeft de eer aan wie de eer toekomt.

Bovendien heeft Jezus hem ook nog betrouwbaar geacht door hem in de bediening te stellen. Hem, de vervolger, de godslasteraar, achtte Christus betrouwbaar.

Zo is onze Heiland. Als Hij iemands leven binnenkomt en dat leven verandert, telt het verleden voor Hem niet meer mee, hoe dat leven er ook uitgezien heeft. Wie Christus aanvaardt, telt bij Hem voor honderd procent mee.

Wij houden in zulke gevallen graag nog onze reserves. Wij zouden waarschijnlijk zeggen: mooi dat hij christen geworden is, maar of hij ouderling kan zijn is maar de vraag. Je kunt zo'n man toch niet zo maar op huisbezoek laten gaan. Best als hij op een stil hoekje in de kerkbank zit, maar laten we maar niet te veel aandacht aan hem besteden.

De Here Jezus is niet zo halfslachtig. Hij is royaal in zijn aanvaarding van mensen. Zo royaal dat Hij de vervolger Paulus tot apostel aanstelt. Hij heeft hem in de bediening gesteld. Letterlijk staat er: Hij heeft hem in de diaconie gesteld. Met die

diaconie bedoelt Paulus de verkondiging van het Evangelie. Dat is nu een diaconaal werk, zegt Paulus. Als apostel ben je een diaken, een dienaar. Zijn apostelschap plaatst hem niet in de positie om te gaan heersen en om macht te gaan uitoefenen over mensen, maar in de positie om te dienen. Een apostel is geen paus, maar een diaken. En dat geldt voor alle ambtsdragers en voorgangers in de gemeente: dienaars!

Op die manier viel Paulus op overvloedige wijze de genade van Christus ten deel. Die genade, zo zegt hij, is (zo staat het er letterlijk) hyper-overvloedig geweest. Paulus drukt zich daarmee heel sterk uit. En nu wordt zijn leven niet meer bepaald door ongeloof en onwetendheid, maar door geloof en liefde!

Wat Paulus zo met zichzelf als voorbeeld heeft laten zien, heeft echter niet alleen op hem betrekking. Het heeft een algemene geldigheid. Christus Jezus is in de wereld gekomen om zondaren te redden.

Met dit gezegde citeert Paulus Jezus zelf. We komen het meerdere keren tegen in het evangelie. Bijvoorbeeld bij de roeping van Mattheüs de tollenaar. Als Jezus bij het afscheidsetentje van Mattheüs' vrienden aanwezig is, wekt dat weerstand op bij de Farizeeën: waarom eet Jezus met tollenaars en zondaars? En dan zegt Jezus: Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars. De tollenaar Mattheüs of Levi, de zondaar, mocht vervolgens een apostel van Jezus worden. Iets dergelijks zien we ook als Jezus bij Zacheüs de tollenaar in huis komt. De mopperende mensen zeggen: hij heeft zijn intrek bij een zondig mens genomen! Jezus zegt dan: de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te redden.

Zo is het, zegt Paulus. Kijk maar naar mij. Want ik sta boven aan het lijstje van de zondaars. Maar ik breng dank aan Hem die mij in de bediening heeft gesteld. Voor mensen als ik is Christus in de wereld gekomen. En die Boodschap van hyper-overvloedige genade wil ik graag verkondigen!

AMEN